

Felkészülök-e rendszeren a prédikációkra és a hittanórákra?
Lélekkel és Isten iránti szeretettel prédikálok-e?

16. „Magához hívta akiket ő akart, és azok odamentek hozzá” (Mk 3,13). Figyelek-e a bimbózó papi és szerzetesi hivatásokra? Hangsúlyozom-e eléggé a híveknek az életszentségre szóló egyetemes meghívásukat? Imádkozom-e a hívekkel papi és szerzetesi hivatásokért és szent papokért?
17. „Hiszen az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon” (Mt 20,28). Kerestem-e a hétköznapi életben, hogy magamról megfélemlítve szolgáljak az evangélium szerint? Isten szeretete megnyilvánul-e abban, amit létrehozok? Felismerem-e a keresztyeimen Jézus Krisztus jelenlétét, és a szeretet győzelmét? A hivatalomhoz kapcsolódó hatalom gyakorlását úgy tekintem-e, mint szolgálatot?
18. „Szomjazom” (Jn 19,28). Imádkoztam-e és hoztam-e áldozatot a lelkekért, akiket Isten rám bízott? Eleget teszek-e lelkipásztori feladataimnak? Imádkozom-e az elhunyt hívek lelki üdvéért?
19. „Íme a te fiad! Íme a te anyád!” (Jn 19,26-27). Reménységgel fordulok-e Máriához, a papok édesanyjához, hogy szent Fiát jobban tudjam szeretni és megszerettetni? Ápolom-e a máriás lelkületet? Elimádkozom-e minden nap a rózsafüzért? Kérem-e az ő anyai közbenjárását a gonosz elleni küzdelemben, a rossz vágyak és a világ kísértései közepette?
20. „Atyám, kezdedbe ajánlom lelkemet!” (Lk 23,46). Készséges vagyok-e a haldoklók ellátásában? A végidőkről szóló egyházi tanítás mennyire van jelen személyes elmélkedéseimben, hitoktatásomban, prédikációimban? Kérem-e a végsőkig való hűség kegyelmét, és biztatom-e a híveket, hogy ugyanezt tegyék? Imádkozom-e gyakran és áhítattal az elhunytakért?

PAPI LELKITÜKÖR

(A Kléruskongregáció által 2011. március 9-én kiadott

„A pap, az isteni irgalmasság szolgálója: segédlet gyóntatók és lelkivezetők számára” című dokumentumból. A nem hivatalos fordítás alapja: http://www.clerus.org/clerus/dati/2011-08/08-13/sussidio_per_confessori_it.pdf

1. „Értük szentelem magam, hogy ők is meg legyenek szentelve az igazságban” (Jn 17,19). Komoly célként tűzöm-e ki magam elé az életszentséget a papságomban? Meg vagyok-e győződve arról, hogy a papságom termékenysége Istentől származik, és hogy a Szentlélek kegyelméből egyre inkább Krisztushoz kellene hasonulnom, és életemet adni a világ üdvösségéért?
2. „Ez az én testem” (Mt 26,26). Benső életemnek a szentmise bemutatása-e a középpontja? Felkészülök-e rá jól, összeszedetten végzem-e, és utána hálát adok-e? Benne dicsérem-e az Istent, hálát adok-e neki, kérem-e a jóindulatát, a bűneimnek és a többi ember bűneinek a megbocsátását?
3. „Emészt engem a buzgóság házadért” (Jn 2, 17). Szabályosan, helyes szándékkal, hivatalosan jóváhagyott liturgikus könyvből, a rubrikák szerint végzem-e a szentmisét? Ügyelek-e az átváltoztatott színekre a tabernákulumban, megújítom-e őket időben? A liturgikus edényeket rendben tartom-e? Hordom-e méltósággal az egyház által előírt papi öltözéket, tudván, hogy *in persona Christi Capitis* cselekszem?
4. „Maradjatok meg szeretetemben” (Jn 15,9). Örömmel tölt-e el, ha csendes imádságban és elmélkedésben elidőzhetek a szentségi Jézus előtt? A napi szentséglátogatást hűségesen megtartom-e? Tényleg a tabernákulumban van-e a kincsem?
5. „Magyarázd meg nekünk a példabeszédet?” (Mt 13,36). Figyelemmel végzem-e a napi elmélkedésemet? Szétszórtságom ellenére, mely Istentől elválaszt, keresem-e az Úr fényét, akit szolgállok? Kitarok-e a szentírási elmélkedéseimben? Szokásos imádságaimat figyelemmel végzem-e?

6. „Szüntelenül kell imádkozni és nem szabad belefáradni” (Lk 18,1). Méltón, imádságosan, összeszedetten elvégzem-e az előírt zsolozsmát? Hűséges vagyok-e ehhez az ígéretemhez, szolgálatomnak ehhez lényegi aspektusához, az egész egyház nevében imádkozva?
7. „Jöjj, kövess engem” (Mt 19,21). Valóban a mi urunk Jézus Krisztus-e az én életem szerelme? Örömmel megtartom-e Istennek ígért szeretetemet a papi nőtlenségben? Elidőztem-e tudatosan tisztátalan gondolatoknál, vágyaknál, képeknél vagy cselekedeteknél, illetve ilyen beszédbe elegyedtem-e? Belementem-e olyan helyzetbe, melyben benne volt a tisztaság elleni bűn közvetlen lehetősége? Vigyáztam-e a tekintetemre? Okosan viselkedtem-e a különböző személyekkel való kapcsolataimban? Az életem arról tanúskodik-e a hívek számára, hogy lehetséges gyümölcsözően és örömmel élni tisztaságban?
8. „Ki vagy te?” (Jn 1,20). Szokásos viselkedésemnek részét képezi-e a gyengeség, a fáradság, a fásultság? Beszélgetéseimben megjelennek-e azok az emberi és természetfeletti értékek, amiknek egy papot jellemezniük kellene? Figyelek-e arra, hogy az életemnek ne legyenek részei felületes és sikamlós beszédek? Cselekedeteim megfelelnek-e papi állapotomnak?
9. „Az emberfiának azonban nincs hová lehajtania a fejét” (Mt 8,20). Szeretem-e a keresztény szegénységet? A szívem Istennél van-e, s belsőleg elszakadtam-e a világtól? Isten szolgálata miatt kész vagyok-e lemondani a hétköznapi kényelemről, a saját elképzeléseimről, legitim érzéseimről? Vannak-e fölösleges dolgaim, vásároltam-e szükségtelenül, hagyom-e magam befolyásolni a fogyasztói társadalomtól? Megteszek-e mindent azért, hogy a pihenésem és a vakációm is Isten jelenlétében teljék, tudván, hogy akkor is, ott is pap vagyok?
10. „Elrejtetted ezeket a bölcsék és okosak elől, és kinyilatkoztattad a kicsinyeknek” (Mt 11,25). Vannak-e olyan bűneim, amelyek a göggel függenek össze: benső nehézségek, túlérzékenység, sértődékenység, késedelmes megbocsátás, elcsüggedés, stb.? Kérem-e Istentől az alázat erényét?
11. „Amelyből azonnal vér és víz jött ki” (Jn 19,34). Meg vagyok-e győződve arról, hogy amikor „Krisztus személyében cselekszem”, akkor Krisztus testében, az egyházban cselekszem? Ki tudom-e mondani azt, hogy szeretem az egyházat, és örömmel szolgálom növekedését, ügyeit, minden egyes tagját, az egész emberiséget?
12. „Te Péter vagy” (Mt 16,18). *Nihil sine Episcopo* – semmit a püspök nélkül – mondta Antiochiai Szent Ignác: vajon ez adja-e az én papi szolgálatom alapját is? Engedelmesen fogadtam-e ordináriusom parancsait, tanácsait, figyelmeztetéseit? Imádkozom-e külön is a pápáért, egységben tanításával és szándékaival?
13. „Szeressétek egymást” (Jn 13,34). A paptestvéreimmel való kapcsolatban mennyire őriztem meg a szeretetet, vagy éppen ellenkezőleg, önzésből, apátiából vagy felületességből nem foglalkoztam velük? Kritizáltam-e őket? Melléjük álltam-e betegségükben vagy lelki fájdalmaik idején? Élem-e a testvériséget, hogy senki ne legyen magányos? Krisztus szeretetével és türelmével tárgyalok-e paptestvéreimmel és a hívekkel?
14. „Én vagyok az út, az igazság és az élet” (Jn 14,6). Ismerem-e alaposan az egyház tanítását? Azonosulok-e vele, és hűségesen adom-e tovább? Tudatában vagyok-e annak, hogy akár az ünnepléses, akár a rendes tanítóhivataltól való eltérés súlyos visszaélést jelent, és a lelkek kárára van?
15. „Menj, és többé már ne vétkezzél” (Jn 8,11). Isten ígéjének hirdetése a szentségekhez vezet a híveket. Azzal a rendszerességgel gyónok-e, amelyet életállapotom és a szent dolgok, amikkel foglalkozom, megkövetelnek? Szívesen gyóntatok-e? Rendelkezésre állok-e lelkiezésre?